

Christus, de vervulling van Israël

In het *Nederlands Dagblad* van 10 mei werden vier Israëlvieses gepresenteerd. Rob van Houwelingen voegt een vijfde visie toe: het vervullingsmodel.

VRIJPLAATS

door Rob van Houwelingen

Een Israëlvisie die het bekende 'vervangingsmodel' en het 'inlijvingsmodel' van hun eenzijdigheid ontdoet en samenvoegt, is wat ik betitel als het vervullingsmodel: Jezus Christus, de Messias van Israël, is de Redder van de wereld. Hij was niet gekomen om wet en profeten te ontbinden, maar om die te vervullen. Zijn liefde is de vervulling van de thora. Zo kwam Hij ook om Israël te vervullen. In plaats van en namens het volk ging Hij de weg van de gerechtigheid. Tot en met de kruisdood, het ondergaan van Gods vloek over ieder die niet doet wat in het boek der wet geschreven staat. Alle toetreders zijn welkom bij God, die zich ook over niet-joden ontfermt en wiens naam ook over de volken is uitgeroepen. Rondom de cen-

trale figuur van Jezus Christus groepeerst zich een compleet Godsvolk
God concentreerde het volk Israël in een persoon die wél de weg van de gerechtigheid gaat en tevens voor de schuld van anderen betaalt (zoals de lijdende knecht bij Jesaja en de mensenzoon bij Daniël). Dat schept ruimte voor allen die zich bekenen en zich laten dopen op de naam van Jezus Christus. Hij is wel uit de joden, maar niet van de joden. De eerste dopelingen waren joods, maar daarbij is het goddank niet gebleven. Zo kan die ene persoon weer uitgroeien tot een compleet Godsvolk, volgens de regel die Gods bedoeling uitdrukt: eerst de jood maar óók de Griek.

Schriftgegevens

Johannes 10: Ik heb nog andere schapen, zegt de goede Herder, niet afkomstig uit de stal van het jodendom. Ook die moet Ik leiden en het zal worden één kudde, één herder. Beslissend is het luisteren naar de stem van Jezus Christus.
Romeinen 11: De groei van het aantal niet-joodse gelovigen is vervlochten met Israëls toekomst. Als apostel voor de volken spreekt Paulus speciaal de niet-

joden aan. God blijft trouw. Zijn ontferming was eerst over Israël, nu blijktbaar over de volken en waarom dan straks niet opnieuw over Israël? Mogelijk verwachtte Paulus dat God de bekeerde heidenen als middel ging gebruiken om Israël tot bekering te brengen. Maar Sion is het centrum van Gods heilswerk!
Efeziërs 2,19: Niet-joodse gelovigen zijn medeburgers van de heiligen (=de gelovigen uit Israël), en zo huisgenoten van God: de christelijke familie. Samen vormen joden en niet-joden een gebouw op christelijke grondslag, de nieuwtestamentische tempelwoning van God.
Efeziërs 6,2: De belofte van lang leven in het land, verbonden aan het vijfde gebod, wordt door Paulus uitgebreid tot een lang leven op aarde. De christelijke kerk heeft dus een gehele eigensoortige landbelofte meegekregen.
Hebreeën: Land, tempel en stad zijn niet beneden maar boven én voor ons toekomstig. Wij hebben hier geen blijvende stad, maar zoeken de toekomstige. Volgens het boek Openbaring zal een nieuw Jeruzalem dan ook van bovenaf komen.
Van ieder mens wordt een complete ommekeer gevraagd. Aller-

eerst van joden: heroriëntatie van hun geloof in God, door te erkennen dat Jezus de Messias die enige weg naar de Vader is. Maar dan ook van niet-joden: geloofsoriëntatie op de God van Israël, via Jezus de Messias die de Redder van de wereld is. Zo begint een nieuw Godsvolk met Jezus Christus als hart, bron en wortel. Het gelovige Israël is de binnenste 'kring om de Messias'; daaromheen komen de Arabische christenen; daaromheen de niet-joodse gelovigen (kring A. van de Beek). Iedere kring wordt gevoerd door en is gericht op de verwante achterblijvers. Daarom kan de evangelieverkondiging aan het joodse volk het beste worden uitgevoerd door hun Messiasbelijdende volksgenoten. Wat te zeggen van Messiasbelijdende joden die onder andere de sabbat, de spijswetten en de besnijdenis praktiseren? Dit lijkt me niet noodzakelijk, maar wel geoorloofd zolang het behulpzaam is om als jood de Messias van Israël te belijden als Redder van de wereld. De jood Paulus schrijft: bij Christus Jezus legt besnijdenis geen enkel gewicht in de schaal en evenmin onbesneden zijn: bij Hem telt geloof dat gevoerd wordt door liefde (namelijk de onderlinge liefde

tussen besnedenen en onbesnedenen; Gal. 5,6). In Christus wordt de joodse identiteit niet genegeerd, maar gerelativeerd. Zo kunnen zelfs de grootste verschillen tussen mensen overstegen worden.

Jeruzalem

Onze verwachting van een hemels Jeruzalem begrenst enerzijds de betekenis van het aardse Jeruzalem, maar sluit die betekenis anderzijds niet uit. Toch zou juist een stad als Jeruzalem, gezien de naam, het wereldcentrum van bijbelse sjalom moeten zijn. De politiek van de staat Israël krijgt hiermee een lastige opgave. Geen joods exclusivisme. Geen onrechtvaardige landhonger. Geen pesterijen van Palestijnen, hetzij christen hetzij moslim!
Messiasbelijdende joden en Arabische christenen kunnen naar mijn overtuiging gezamenlijke voortrekkers worden van kerkelijke eenheid op wereldniveau, in de samenbindende belijdenis van Jezus de Messias als Redder van de wereld.

Prof. dr. P.H.R. van Houwelingen is hoogleraar Nieuwe Testament aan de Theologische Universiteit te Kampen (Broederweg).